

Rakastan kehosi linjaa. Rakastan sinun ääniaaltoja. Kuoresi alla nukkuvia alkuaineita. Hiiltä, rikkeä, vetyä, happea ja typpeä. Rakastan kuortasi kieppuvan kieleni alla. Rakastan sormiesi piirtoa halki hipiäni. Ihollani uivat aakkoset sinun nimeen. Raajani tukevasti alustallasi. Taltutat eloni välttämättömyydet. Nyt ani varhainen aamu tää. Olen menettänyt kaiken tään. En näe sinua enkä kuule. En haista, en maista enkä edes tunne sinua. Alustani horjuu. Eloni on vääjäämättä vaakalaudalla. Mutta linjojesi kartta on silmieni verho. Korvani taakse on sorinasi supistu. Muistoihini on tuuli tuoksusi puhaltanut. Himoni on tuhkaksi muuttumaton halko, ikuinen liekki. Olet sormiesi päillä loihtinut kuoreni alle väkevän taian. Sinä kohennat, sinä täydennät. Rakkaus on kuin vaisto. Siinä ei käy ajatusten taisto. Vaikkei minulla olisi mitään. Ruti köyhä. Alaston ja aistiton. Vaiston varassa sysi pimeällä tiellä. Rakkaus sinua kohtaan olisi siellä. Tänään sanoin tahdon. Sydämessäin hulmuu huntu kirjainten, nuo nimesi somat piirrot, ääriiivat ihmeelliset. Svyällä sisimmissäni siemen sinun turvassa minun, loputon usko, rajaton toivo ja ääretön rakkaus. Rakastan sinua ain. Sydämelläin aina vain.